

Det Kgl. Kunnskapsdepartement
Postboks 8119 Dep
0032 Oslo

Saksbehandler:
Kjell G. Pettersen
kjell.pettersen@siu.no
+ 47 974 98 207

Saknr:
2014/166
Vår ref:
11195/2014

Deres ref:
14/3683

Dato:
17.10.2014

Høring – evaluering av kvoteordningen

SIU takker for invitasjonen til å delta som høringsinstans for evalueringen av kvoteordningen, og leverer med dette noen kommentarer, innspill og forslag. Høringsuttalelsen er utarbeidet i samsvar med det pågående arbeidet med vurdering av virkemiddelapparatet for internasjonalisering av høyere utdanning.

Med hilsen

Alf Rasmussen
direktør

Kjell G. Pettersen
avdelingsdirektør

Evaluering av kvoteordningen – høringssvar

Innledning

Kvoteordningen har eksistert siden 1994 og ble sist evaluert i 2001. SIU har administrert kvoteordningen siden 2004, og mener det er positivt at ordningen nå har blitt evaluert igjen, både sett i lys av erfaringer høstet gjennom drøye ti år, og med tanke på den utviklingen som har funnet sted på internasjonaliseringsfeltet i løpet av perioden.

SIUs høringssvar inneholder vurderinger, konklusjoner og anbefalinger som SIU mener å ha særlig grunnlag for å gi. Dette grunnlaget ligger først og fremst i mange års erfaring med å administrere kvoteordningen, og i tillegg andre relevante programmer og ordninger. SIU har i løpet av de siste årene gjennomført flere utredninger og analyser med relevans for evalueringen. Vi vil nevne som særlig relevant det pågående arbeidet med vurdering av det samlede virkemiddelapparatet for internasjonalisering av høyere utdanning. Videre drøftes de spesifikke problemstillingene myndighetene ønsker innspill på. Gitt SIUs oppdrag, er høringssvaret naturlig nok konsentrert om kvoteordningen som virkemiddel for internasjonalisering av norsk høyere utdanning, men det vil i noen grad knyttes kommentarer også til bistandsdimensjonen.

Oppsummering av vurderinger og anbefalinger

- Evalueringsrapportens konklusjoner om at kvoteordningens begrensede effekt på internasjonaliseringsarbeidet ved norske universiteter og høyskoler, er kun delvis i samsvar med de inntrykk SIU har som mangeårig forvalter av ordningen.
 - Valg og bruk av indikatorer gir et noe unyansert og ufullstendig inntrykk av kvoteordningens effekt på internasjonaliseringsarbeidet ved norske universiteter og høyskoler.
 - Stor oversøkning til kvoteordningen tyder på at dette er en type virkemiddel institusjonene ønsker.
- Alternativ bruk av midlene i ordningen vil kunne gi en bedre internasjonaliseringseffekt, men aspekter ved ordningen bør videreføres. SIU foreslår derfor at ordningen erstattes med:
 - Et rammeprogram for partnerskap og utdanningssamarbeid.
 - Et stipendprogram for helgradsstudenter fra lav- og mellominntektsland.

Kommentarer til vurderinger og anbefalinger (internasjonaliseringsdimensjonen)

En hovedkonklusjon i evalueringsrapporten er at kvoteordningen kun har begrenset effekt på internasjonaliseringsarbeidet ved norske universiteter og høyskoler, og at den i liten grad benyttes som et strategisk virkemiddel. Ordningen har i liten grad bidratt til etablering av fellesgrader, og på det strategiske nivået er det ingen synlig synergi mellom kvoteordningen og andre virkemidler.

Internasjonaliseringseffekten later til å være større der ordningen er knyttet til bredere, institusjonelt forankrede samarbeid. Når det gjelder administrasjonen av ordningen, konkluderes det i rapporten med at strømlinjeformede administrative rutiner ikke nødvendigvis har hatt den ønskede effekten om økt måloppnåelse, at rutiner for stipendhåndtering er dårlig tilpasset målgruppen, og at det er et misforhold mellom ansvar og innflytelse på viktige avgjørelser og prosesser i ordningen.

SIU anser disse konklusjonene som kun delvis i samsvar med de erfaringer SIU selv har som forvalter av ordningen. Konklusjonene hviler på noen få, brede indikatorer. SIUs erfaring tilsier at det er svært komplisert å velge gode indikatorer på internasjonalisering, særlig for måling på tvers av institusjoner med ulik egenart. Resultatet av slike målinger bør derfor brukes med varsomhet. Én av indikatorene er knyttet til forskningskvalitet, men det er neppe rimelig å forvente at en ren mobilitetsordning for utdanning vil ha stor effekt på forskningskvaliteten ved deltakerinstitusjonene. Forekomsten av fellesgrader som indikator representerer også utfordringer. SIUs erfaringer fra utlysning av midler til utvikling av internasjonale fellesgrader, tilsier at dette er et svært ressurskrevende virkemiddel som kun et fåtall institusjoner er villig til å prioritere. Fellesgrader krever en vesentlig større innsats enn andre samarbeidsformer, samtidig som merverdien sammenlignet med andre tiltak ikke oppleves som tilstrekkelig til å rettferdiggjøre merarbeidet. Det kan med andre ord stilles spørsmål om det lave antallet fellesgrader skyldes selve ordningen eller andre forhold. SIU mener det er lite sannsynlig at et virkemiddel som kvoteordningen skulle kunne bidra vesentlig til etablering av fellesgrader.

SIU erfarer – i samsvar med evalueringens konklusjon – at kvoteordningen er et etterspurt virkemiddel blant norske universiteter og høyskoler: Hele 43 institusjoner deltar i dag i ordningen, og oversøkningen har vært stor ved tildeling av kvoter. Dette kan tolkes som at institusjonene ønsker en mobilitetsordning rettet mot lav- og mellominntektsland, og at et slikt virkemiddel forsvarer sin plass i internasjonaliseringen.

Sett fra SIUs ståsted som forvalter av kvoteordningen, har den bidratt til utvikling og konsolidering av internasjonalt anerkjente fagmiljøer ved norske universiteter og høyskoler. Det foreligger flere eksempler på at ordningen har vært brukt til strategisk rekruttering av studenter, som har bidratt til faglig utvikling så vel som etablering og konsolidering av faglige nettverk. Når evalueringen likevel konkluderer med at ordningen i liten grad benyttes strategisk, kan dette delvis ha sammenheng med at geografiske prioriteringer ikke nødvendigvis ligger på sentralnivået. Enkelte institusjoner overlater dette (i noen grad) til fagmiljøene selv, og knytter sine overordnede strategier til andre og mer overordnede variabler, f.eks. kvalitet. Dette kan bety at strategisk integrering av et enkelt virkemiddel ikke nødvendigvis finner sted på institusjonsnivået, men at fagmiljøene gis ansvar for å prioritere og bruke de virkemidlene de finner mest hensiktsmessige. Videre kan det diskuteres hvor stor betydning selve innretningen på et slikt virkemiddel har, sammenlignet med institusjonenes evne og vilje til å sette den inn i en strategisk sammenheng. En viktig faktor i så måte, er å tilby virkemidler som møter brukernes behov, herunder fleksibilitet, forutsigbarhet og langsiktighet.

SIU slutter seg i hovedsak til konklusjonen om at det er lite synergi mellom kvoteordningen og andre virkemidler for internasjonalt samarbeid. Det finnes riktig nok flere eksempler på at institusjonene kombinerer ulike virkemidler i sine samarbeidsrelasjoner, men om dette gir reell synergi i form av en merverdi, er det vanskelig å si noe sikkert om.

Når det gjelder evalueringens konklusjoner knyttet til administrering av ordningen, slutter SIU seg i stor grad seg til disse. Som forvalter av ordningen er SIU kjent med flere av ankepunktene i evalueringsrapporten, og mener det er et potensial for å gjøre ordningen enklere og mer fleksibel.

Evalueringsrapportens konklusjoner og anbefalinger på bistandsdimensjonen i kvoteordningen er bakt inn i spørsmålene i høringsbrevet, og er kommentert i siste del av dette utkastet.

Kvoteordningen som virkemiddel for internasjonalisering av norsk høyere utdanning

Kvoteordningen er det viktigste virkemiddelet Norge har for samarbeid med utviklingsland, som også har en kunnskapspolitisk begrunnelse. I praksis er dette en mobilitetsordning, som i følge evalueringen har bidratt lite til å bygge brede institusjonssamarbeid. Basert på norske institusjoners prioriteringer, og på internasjonale trender innen internasjonalisering, vil SIU peke på verdien av å se internasjonalt samarbeid med utviklingsland som noe mer og annet enn bistand. Flere av verdens raskest voksende økonomier ligger i Afrika sør for Sahara, og den norske regjeringen er i ferd med å gjøre Afrika til et satsingsområde for næringspolitikken. Det kan derfor være gode grunner til å sikre et fortsatt kunnskapssamarbeid med land i Afrika som Norge har lange samarbeidstradisjoner med. Også land i Latin-Amerika og Asia er i høy grad interessante for Norge, både kunnskaps- og næringspolitisk. For flere av de norske prioriterte samarbeidslandene (f.eks. Brasil og Sør-Afrika) er regionalt samarbeid med naboland en viktig dimensjon i landenes eget internasjonaliseringsarbeid.

Kvoteordningen retter seg ikke utelukkende mot Norges prioriterte samarbeidsland for forskning og høyere utdanning. Som evalueringsrapporten påpeker, er én av fem kvotestudenter fra Brasil, Russland, India, Kina eller Sør-Afrika, med stor overvekt på Kina og Russland. Dette tyder på at kvoteordningen relativt sett ikke nødvendigvis har spesielt stor effekt på internasjonaliseringsarbeidet med disse landene.

Evalueringen konkluderer ikke med at kvoteordningen bør avskaffes, men at den justeres for bedre måloppnåelse, både med tanke på utviklings- og internasjonaliseringseffekt. SIU mener at kvoteordningen inneholder viktige aspekter som bør videreføres, men at midlene som ligger i ordningen kan gi større effekt – særlig på internasjonaliseringsdimensjonen – dersom de brukes på en annen måte. Erfaringer fra andre ordninger, f.eks. Nord-Amerika-programmene, viser at det kan være behov for å lyse ut midler både til store og omfattende partnerskap, og til mindre tiltak som kan bidra til å starte en utvikling, få i gang samarbeid i mindre skala med potensial til senere å utvikle seg til mer omfattende partnerskap. Samtidig gir flere institusjoner uttrykk for et behov for å kunne rekruttere gode studenter til gradsstudier, der målet gjerne er økt kvalitet – myndighetenes hovedbegrunnelse for internasjonalisering av utdanning – heller enn samarbeid. SIU foreslår derfor at midlene i kvoteordningen omfordres på to ulike ordninger:

- Rammeprogram for partnerskap og utdanningssamarbeid som åpner for samarbeid også med lav- og mellominntektsland.
- Stipendprogram for helgradsstudenter fra lav- og mellominntektsland.

Rammeprogram for partnerskap og utdanningssamarbeid

SIU foreslår at det opprettes et rammeprogram for partnerskap og utdanningssamarbeid. Målsettingen vil være å etablere et virkemiddel som er fleksibelt, forutsigbart og treffsikkert med

tanke på å styrke norske høyere utdanningsinstitusjoner i deres internasjonaliseringsstrategier og i samarbeid med partnerinstitusjoner og nærings- og arbeidsliv. Innenfor et slikt program vil det kunne lyses ut midler til større og mindre tiltak og prosjekter, basert på nasjonale politiske prioriteringer og institusjonenes strategiske behov.

De foreslåtte tiltakene under rammeprogrammet vil sikre en mer strategisk og effektiv bruk av midler sett opp mot politiske målsettinger og institusjonelle internasjonaliseringsstrategier, sammenlignet med dagens kvoteordning. Programmet kan inkludere øremerkede midler til geografisk prioriterte land/områder, prioriterte fagfelt og samarbeid med nærings- og arbeidsliv, så vel som midler som kan lyses åpent ut innenfor de foreslåtte hovedtiltakene. Rammeprogrammet kan også omfatte støtteordninger for partnerskap med institusjoner i utvalgte land i Afrika, Asia og Latin-Amerika, med stipendiering av innreisende delstudenter til norske institusjoner.

I hovedsak foreslås det at programmet dekker tre ulike typer tiltak:

- Langsiktige partnerskap for fremragende kvalitet
- Langsiktige partnerskap med stipendiering av innreisende studenter
- Kortvarig utviklingsstøtte til utdanningssamarbeid

Langsiktige partnerskap for fremragende kvalitet

Det skal innenfor denne kategorien gis støtte til sterke, faglig funderte samarbeid, med sikte på å videreutvikle langsiktig, institusjonelt forankret utdanningssamarbeid av fremragende kvalitet mellom norske institusjoner og institusjoner i prioriterte samarbeidsland. Kobling mellom forskning/faglig samarbeid og utdanning vil være et sentralt element i tiltaket, men det bør vurderes for hver utlysning hvilken type samarbeid som kan kvalifisere for støtte. Tiltaket vil kunne bidra strukturert og positivt til å kople det internasjonale forsknings- og utdanningssamarbeidet i tråd med de politiske prioriteringene på internasjonaliseringsfeltet. Støtte til langsiktige partnerskap vil kunne styrke norske institusjoners samarbeid med fagmiljøer som står for fremragende utdanning og forskning i viktige samarbeidsland. Samarbeid med nærings- og arbeidsliv bør stå sentralt i tiltaket, med mål om å styrke kvalitet på utdanning og forskning, innovasjonsevne og arbeidslivsrelevans.

Denne delen av rammeprogrammet bør omfatte samarbeid på master- og ph.d.-nivå, men samtidig ha som mål å styrke internasjonalisering av og kvalitet på alle studienivåer. Profesjonsutdanninger bør også kunne delta i langsiktige partnerskap. Videre er det en forutsetning at samarbeidet skal være gjensidig, likeverdig og forankret i ledelsen ved institusjonene. Ved å kunne redefinere geografisk og/eller tematisk innretning av tiltaket sikrer man at man kan respondere på skiftende utdanningspolitiske utfordringer og prioriteringer. Samtidig vil det være en forutsetning at prosjektene er bærekraftige når finansieringen opphører. Det forutsettes også at tiltaket skal supplere eksisterende ordninger og bidra til styrket internasjonalt samarbeid som ikke kan finansieres innenfor andre program og ordninger. Det blir derfor viktig å innrette programmet på en måte som supplerer, ikke dublerer andre programmer, f. eks. Erasmus+.

Langsiktige partnerskap med stipendiering av innreisende studenter

Det bør etableres tiltak innenfor rammeprogrammet som er spesielt rettet mot utvalgte land i Afrika, Asia og Latin-Amerika. I den sammenhengen vil det være aktuelt å inkludere en betydelig stipendandel i partnerskapene, slik at man sikrer gjensidig utveksling av studenter som en del av partnerskapets innhold. Sammenlignet med dagens kvoteordning vil dette innebære en dreining fra gradsmobilitet til utvekslingsmobilitet. Det nye Erasmus+-tiltaket for mobilitet med partnerland utenfor EU/EØS vil riktignok støtte stipendiering av delstudenter til Norge. Dette gjelder likevel kun utvalgte land og regioner og med begrenset omfang og fleksibilitet. Erasmus+-ordningen vil derfor trolig ikke dekke behovet for stipendiering av studenter fra Afrika, Asia og Latin-Amerika innenfor institusjonelle samarbeidsstrukturer.

Det bør være et mål at utvekslingen innenfor dette tiltaket blir gjensidig, men de norske studentene vil i hovedsak få sitt utvekslingsopphold dekket med finansiering fra Lånekassen. Denne koblingen av mobilitet fra land i Afrika, Asia og Latin-Amerika med faglig samarbeid med studentenes hjemmestitusjoner, vil støtte opp om kunnskapspolitiske målsettinger om å opprettholde gode og levedyktige samarbeid med institusjoner i disse landene. Dette vil kunne ha større effekt på internasjonalisering av norsk høyere utdanning enn dagens kvoteordning har, ved at faglig samarbeid og studentutveksling kobles tettere sammen.

Kortvarig utviklingsstøtte til utdanningssamarbeid

I tillegg til de store partnerskapstiltakene innenfor rammeprogrammet, mener SIU at det er behov for å kunne støtte mindre, kortvarige prosjekter som kan bidra til utvikling og etablering av samarbeid i mindre skala, og som i noen tilfeller kan ha potensial til å utvikle seg til mer omfattende partnerskap. Tiltaket bør blant annet støtte aktiviteter som bidrar til å øke kvantitet og kvalitet på studentmobiliteten.

SIU har positiv erfaring med utlysning av begrensede midler innenfor flere ordninger (Nord-Amerika, UTFORSK, Eurasia, Russland), og det rapporteres om veldig gode resultater og effekter av slik støtte. Vi foreslår imidlertid å utvide perspektivet og inkludere flere alternative tilnærminger innenfor rammeprogrammet. Dette vil kreve videre utviklingsarbeid, noe som må gjøres i nær kontakt med sektoren.

Organisering

SIU stiller seg positiv til å administrere programmet. For å ivareta sektorens og myndighetens behov foreslås det å opprette et programstyre. Dette bør ha god representasjon fra den høyere utdanningssektoren, og representanter for næringsliv og myndigheter kan også inkluderes. Programstyret bør utvikle en langsiktig plan for utlysning av midler i rammeprogrammet, basert på behov i sektoren, politiske prioriteringer og foreliggende budsjetter. Fagekspertene og representanter fra relevante sektorer bør involveres når midler skal tildeles.

2. Stipendprogram for helgradsstudenter fra lav- og mellominntektsland

SIU mener det bør vurderes å videreføre den muligheten dagens kvoteordning gir institusjonene til å rekruttere gode studenter fra lav- og mellominntektsland til helgradsstudier i Norge gjennom et stipendprogram. Et slikt stipendprogram kan ses som et supplement til rammeprogrammet for

partnerskap og utdannings-samarbeid, og skal være basert på kunnskapspolitiske målsettinger knyttet særlig til samfunnsansvar, solidaritet og globalt samarbeid.

Prinsippet om globalt samarbeid er solid forankret i St. meld. nr. 14 (2008-2009) *Internasjonalisering av utdanning* og en rekke nasjonale strategidokumenter med relevans for internasjonalisering av forskning og høyere utdanning. Globale problemstillinger og utfordringer krever bredt sammensatte samarbeidsallianser, samt ulike tilnærminger og virkemidler for å kunne løses. Det er et mål at institusjonene ivaretar sitt samfunnsansvar og viser solidaritet ved å samarbeide med institusjoner i lav- og mellominntektsland. Slikt samarbeid har dessuten potensial til å gi norske studenter innsikt i globale problemstillinger, og kompetanse som er viktig i en arbeidslivskontekst, så vel som i et bredere samfunnsperspektiv.

Samtidig skal stipendprogrammet understøtte institusjonenes internasjonaliseringsarbeid gjennom å tilby et lavterskeltilbud som på sikt kan være en katalysator for mer omfattende samarbeid med institusjoner i lav- og mellominntektsland. Dette er kanskje særlig aktuelt for mindre institusjoner uten tilstrekkelige ressurser til å etablere større, institusjonsbaserte samarbeidsformer representert ved et partnerskapsprogram, men med behov for å utvide sine internasjonale nettverk og styrke internasjonaliseringen ved egen institusjon.

SIUs erfaringer med forvaltning av ordningen tilsier at studenter fra slike land har vært et vesentlig bidrag til internasjonaliseringsarbeidet ved norske institusjoner. Kvoteordningen er svært omsøkt blant de norske institusjonene, noe som tyder på at institusjonene ønsker en slik ordning. SIU mener at en viktig årsak til dette er knyttet til institusjonenes kvalitetsarbeid, gjennom muligheten ordningen gir til å rekruttere gode studenter.

I tråd med evalueringsrapportens anbefalinger bør stipendprogrammet konsentreres faglig og geografisk i tråd med nasjonale og institusjonelle prioriteringer. En slik innretning vil kunne øke potensialet for synergi med det foreslåtte rammeprogrammet, så vel som andre relevante programmer og ordninger.

SIU står gjerne som administrator av en slik ordning. For å forenkle administrasjonen av stipendprogrammet, bør det vurderes å fjerne «lån-til-stipend»-mekanismen – dvs. omgjøring av lån til stipend etter avlagt grad og retur til hjemlandet– som ligger i dagens kvoteordning, slik evalueringsrapporten anbefaler.

Kvoteordningen som virkemiddel i bistandspolitikken

SIU vil i det følgende knytte noen kommentarer til høringssspørsmålene som gjelder kvoteordningen som virkemiddel i bistandspolitikken.

1. *Rapporten anbefaler at profilen til stipendiatene blir mer styrt av behovet i det landet de er rekruttert fra enn tilfellet er i dag. Hva mener norske institusjoner om denne anbefalingen, og hvordan kan ordningen eventuelt endres for å oppfylle den?*

Det er vanskelig å gjøre målinger av effekten av kvoteordningen. SIU kjenner imidlertid til en rekke eksempler på at personer i viktige posisjoner i lav- og mellominntektsland har fått sin utdanning i Norge gjennom kvoteordningen. Dette gjelder innenfor universitetssektoren, offentlig sektor og politiske miljøer. Det er grunn til å anta at disse personene bidrar positivt til utviklingen av hjemlandet, og at graden de tok i Norge har gitt dem formell og reell kompetanse som har bidratt til at de har fått sentrale jobber, selv om graden de tok i Norge ikke var designet direkte med tanke på behovene i hjemlandet.

SIU mener at en dreining av kvoteordningen retning at utdanningsprogrammene blir designet spesielt med tanke på utfordringer i ett eller flere konkrete land, og der studentene så blir rekruttert til Norge for å ta dette programmet, er å ta et skritt i feil retning. Dette vil være en ordning som ligner på Norads stipendprogram, som ble avviklet på slutten av 2000-tallet, med den begrunnelse at det var mer hensiktsmessig å utvikle studieprogrammene i studentenes hjemland. NOMA-programmet ble videreføringen av Norads stipendprogram, og ivaretok dette hensynet. NORHED har deretter etterfulgt NOMA med noen av de samme målsettingene. SIU ser det ikke som hensiktsmessig å utvikle kvoteordningen i retning av en duplisering av NORHED.

2. Det anbefales videre at ordningen bidrar mer til strategisk institusjonsbygging i utviklingsland enn tilfellet er i dag. Hvordan bør den i tilfellet endres?

Dersom kvoteordningen skal bidra til strategisk institusjonsbygging i lav- og mellominntektsland vil et tettere samarbeid mellom studentenes hjemmeinstitusjon og vertsinstitusjonene i Norge være en mulig vei å gå. Det er mulig å tenke seg at kvotene som tildeles norske institusjoner blir mer målrettede i forhold til et fåtall institusjoner i utviklingsland, og at stipendene i større grad blir gitt til delstudier, korttidsmobilitet, ansattmobilitet, utvikling av kortere eller lengre felles kurs eller studieprogrammer o.l. Programmet vil da ha preg av et partnerskapsprogram, men med en høyere stipendkomponent enn det som er vanlig i andre partnerskapsprogrammer innenfor internasjonaliseringfeltet. Norske studenter vil også kunne dra på utveksling innenfor rammen av slike prosjekter, men denne mobiliteten vil fortsatt i stor grad være finansiert av Lånekassen. Dette samsvarer med forslaget som ovenfor er beskrevet under overskriften «Langsiktige partnerskap med stipendiering av innreisende studenter.

3. På hvilken måte kan ordningen anvendes for å styrke det strategiske samarbeidet mellom norske UH-institusjoner og høyere utdanningsinstitusjoner i utviklingsland?

En utvikling av programmet som antydnet over, vil også kunne bidra til å styrke det strategiske samarbeidet mellom norske UH-institusjoner og høyere utdanningsinstitusjoner i lav- og mellominntektsland. Det vil være avgjørende at et slikt program bygger på akademiske samarbeidsformer og gjensidig interesse, og ikke får preg av å være et bistandsprogram. Et slikt program vil kunne svare på lav- og mellominntektslandenes institusjonelle behov for å styrke sine internasjonale nettverk og internasjonaliseringsarbeidet forøvrig.

4. Vil det være en bedre utnyttelse av kvoteordningen hvis den ble relatert til andre ordninger under bistandsbudsjettet som for eksempel NORHED?

SIU mener det er viktig at kvoteordningens funksjon videreføres i en ordning for samarbeid med lav- og mellominntektsland innrettet ut fra en internasjonaliseringslogikk. Vi mener derfor at kvoteordningen ikke bør relateres direkte til andre ordninger under bistandsbudsjettet. Det kan likevel tenkes at det kan oppnås synergier med andre programmer, som for eksempel NORHED eller bilateral støtte via ambassader.

5. *Finnes det synergier og/eller motsetninger mellom institusjonenes internasjonaliseringsarbeid og samarbeid med utviklingsland? I tilfellet, hvilke?*

Det er SIUs inntrykk at det på institusjonsnivå ofte er ulike enheter som håndterer samarbeidet med utviklingsland gjennom NORHED og det øvrige internasjonaliseringsarbeidet. Administrasjonen av kvoteordningen på institusjonsnivå ser ut til å være mer strømlinjeformet med det øvrige internasjonaliseringsarbeidet, særlig knyttet til inngående mobilitet.

6. *Deler av kvoteordningen er finansiert over bistandsbudsjettet og hovedmålet for norsk utviklingspolitikk er å bidra til utvikling og fattigdomsreduksjon. Er det synergier og/eller motsetninger mellom disse målsettingene og institusjonenes mål og strategier?*

Bare en liten del av de totale kostnadene ved kvoteordningen er finansiert over bistandsbudsjettet (NOK 24 mill. i 2013). SIUs undersøkelse om institusjonelle strategier (2013) viser at samfunnsansvar og solidaritet ikke er blant de viktigste begrunnelsene for internasjonalisering ved et flertall av de norske institusjonene. Samtidig viser undersøkelsen at det er en integrert del av strategiene ved noen av de større institusjonene. Interessen for kvoteordningen viser at de aller fleste UH-institusjonene ønsker å bidra til utvikling ved å ta imot kvotestudenter, samtidig som de ønsker et mangfold blant de internasjonale studentene ved egen institusjon, og ser verdien av å tiltrekke seg dyktige studenter.